

Nina George Jens J. Kramer

ČAROVNÁ KNIŽNICA

PREKLIATY
MEDAILÓN

ČAROVNÁ
KNIŽNICA

PREKLIATY MEDAILÓN

Nina George Jens J. Kramer

ČAROVNÁ KNIŽNICA

PREKLIATY MEDAILÓN

Ilustroval Hauke Kock

Preložila Zuzana Trstenská

IKAR

Nina George, Jens J. Kramer
Die magische Bibliothek der Buks: Das verfluchte Medaillon

by Nina George and Jens J. Kramer (authors) and Hauke Kock (illustrator)
© 2025 by Planet! in Thienemann-Esslinger Verlag GmbH, Stuttgart
Translation © 2026 by Zuzana Trstenská
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať, ukladať
do informačných systémov ani prenášať v akejkoľvek
podobe či akýmkoľvek spôsobom – elektronicky,
mechanicky, fotokopírovaním, nahrávaním alebo
inak – bez predchádzajúceho písomného súhlasu
vlastníka autorských práv.

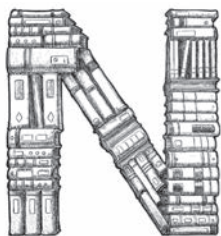
Preklad z nemeckého originálu *Die magische Bibliothek der Buks: Das verfluchte Medaillon*
(Thienemann-Esslinger Verlag GmbH, Stuttgart 2025) Zuzana Trstenská
Redakčná úprava Katarína Šoganová
Jazyková korektúra Veronika Zitta
Technická redaktorka Helena Oleňová
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava
v roku 2026 ako svoju 2 803. publikáciu v elektronickej podobe.
Prvé vydanie
Sadzba a zalomenie do strán Veronika Jelenová

IKAR, a.s.
Miletičova 23
821 09 Bratislava
www.ikar.sk | ikar@ikar.sk

ISBN 978-80-575-0581-5

iečo mu lozilo po perách. Finn zdvihol hlavu a odfúkol malého chrobáka, ktorý rozhorčene zabzučal a odletel. Počkať, počkať. Prečo leží tvárou dolu na tráve? Okolo neho bzučal hmyz, v slnečnom svetle žiarili žlté, modré a červené kvety a z trávy tu a tam vykúkali sivé balvany.

Kde sa ocitol? Čo sa stalo? Ešte pred chvíľou bol predsa úplne inde! Bol si tým istý, hoci si nedokázal spomenúť, kde presne... V pivnici?

„Hej, krpec, konečne si sa prebudil?“

Finn prudko otočil hlavu. O niekoľko metrov ďalej sedela na jednej zo skál akási dievčina. Pokojne si vyberala špinu spod nechtov nožom, ktorý vyzeral pomerne ostro a nebezpečne, a ani sa naňho nepozrela.

Zdala sa mu o niečo staršia ako on, možno štrnásťročná. Pod zašnúrovanou koženou vestou mala oblečenú košeľu, ktorá kedysi bola biela. Jej lesklé kožené nohavice boli ošúchané a v obtiahnutých čižmách očividne nachodila veľa kilometrov. Finn poriadne nevidel jej tvár, lebo ju zakrývali strapaté pramene vlasov, ktoré pripomínali vrabčie hniezdo.

Kľakol si na kolená. „Kto si?“ spýtal sa.

Dievčina zdvihla pohľad, krátko pohodila hlavou, aby si odhrnula vlasy z tváre, a plynulým pohybom zasunula nôž za opasok. Chladne sa na Finna zadívala žiarivozelenými očami. „Som Lysandra,“ odpovedala pobavene.

„Ahoj, Lysandra. Ja som...“

„Finn,“ prerušila ho. „Viem. Môžeme?“

„Čo? Odkiaľ ma poznáš?“

„Pche,“ odvetila neznáma a znechutene pokrútila hlavou. „Neuveriteľné!“ Ladne sa zdvihla z balvana. „Tak čo, ideme?“ „Kam?“

Lysandra zagúľala očami. „Ideme najst' Nolu,“ vysvetlila netrepežlivo. „Preto si tu alebo nie, Nálezca?“

Len čo Finn začul to slovo, vrátili sa mu všetky spomienky na pivnicu knížiakov, svietiacu knihu, v ktorej najskôr zmizla Geraldine, potom jeho dvojča, sestra Nola, a nakoniec ich nasledoval aj on. Vybavilo sa mu silné svetlo, tancujúce písmená a tma.

Lysandra sa jedným skokom vyšvihla na obrovskú skalú. Finn užasol, lebo vedel, že by to tak poľahky nezvládol.

Potom si priložila ruky k ústam a zakričala: „Nooola!“ Naklonila hlavu a priložila si ruku k uchu. Posmešne sa pozrela na Finna, pokrčila plecami a sucho konštatovala: „Nuž, Nola tu nie je.“

Finn na ňu stále hľadel a nevedel, či sa má nad správaním čudnej dievčiny pohoršovať, keďže sa mu zjavne vysmievala, alebo ju má skôr obdivovať.

Lysandra zoskočila zo skaly, urobila salto, bezpečne pristála na nohách a potom bez slova odbehla. Tak ľahko ako... Finnovi nenapadlo nijaké zviera, ktoré by vedelo tak behať. Možno gepard alebo gazela. Nijaký človek by to nezvládol tak rýchlo a obratne. Pritom stále volala: „Nooola! Nooola!“

Bolo to vôbec dievča?

Nesprávna otázka, pomyslel si Finn. Bol to vôbec človek? Lúka, po ktorej Lysandra bežala, sa zvažovala k hučiacej rieke. Za nimi sa rozprestieral mohutný, hustý les, ktorého okraj síce nevyzeral desivo, ale ani veľmi lákavo.

Premýšľaj, Finn. Nežízaj ako somár, pokarhal sa v duchu.

Ak sa Nola ocitla tu, určite šla k rieke, preto pomaly nasledoval Lysandru. Na hrboľatej lúke medzi skalami a krtincami mal problém nájsť pevnú pôdu pod nohami. Lysandra už zmizla medzi kríkmi a stromami, ktoré lemovali breh rieky, a ďalej volala na Nolu.

Keď sa Finn konečne prebojoval cez hrboľatú lúku, našiel to čudné dievča sedieť v tráve niekoľko metrov od brehu. Voda, ktorá pretekala pomedzi skaly, zurčala a vyzerala nádherne číra. Dychtivo sa zohol a oboma rukami načrel chladnú tekutinu. Napil sa, umyl si tvár a potom sa ešte raz zhlboka napil.

„Aach,“ s úľavou si povzdychol. Vtom zachytil Lysandrin mrzutý výraz. „Chceš?“ spýtal sa a znovu nabral vodu, aby jej ju priniesol.

„Na to zabudni!“ našpúlila pery. „Je to nechutné.“

Prekvapene zvrátil čelo. „Nemáš rada vodu? Čo teda piješ?“

Lysandra zdvihla ruky do vzduchu. „Piť. Piť! Prečo musíte všetci stále piť?“

Finn tomu vôbec nerozumel. Potom si spomenul, že je v knihe, teda v príbehu. Možno tam nebolo treba piť. Ani jesť. Ani chodiť na záchod...

„Čo vlastne si?“

„Ah,“ povedala, „konečne rozumná otázka.“ Usmiala sa naňho. „Ja, môj drahý Nálezca, som ohnivá víla,“ vysvetlila.

„Čože si?“

Lysandra sa nahnevane zamračila. „Čo je s tebou? Si vari hluchý?“

„Nie, ale povedala si ohnivá víla. Čo to je?“

Do jej úsmevu preniklo čosi zlomyseľné. „Mám ti to ukázať?“ pokúšala ho s potešením.

„Dobre,“ pristal Finn váhavo.

Lysandra natiahla ruku, ohnutý ukazovák položila na palec a vyslala k nemu frčku.

Z jej prsta vystrelila ohnivá iskra a mierila priamo na Finna.

„Hej!“ skríkol. Stihol sa však včas skrčiť a iskra odletela k rieke, kde spadla do vody a ticho zasyčala.

„Fíha!“ zvolal. „Tuším sa mi tu páči.“

Keď sa vystrel, zrazu pocítil na hrudi nezvyčajnú ťažobu. Siahol po retiazke, zdvihol vec, ktorá na nej visela, a vyvalil oči.

Nola držala krištáľový medailón v ruke a s údivom ho pozorovala. Vyzeral úplne inak než ten, ktorý jej dala Dajpozorka. Už nebol drevený, zdalo sa, akoby bol vyrobený z lesklého kovu. Musela to byť mosadz. Spletité línie, ktoré boli predtým vyryté do dreva, teraz tvorili strieborné ozdoby. Vďaka tomu bol oveľa ťažší. A krištáľ uprostred, ktorý bol dovtedy matný, zrazu jasne a nádherne žiaril na slnku.

Keď sa človek ponorí do knihy, zjavne sa všeličo zmení, pomyslela si Nola a bez rozmýšľania sa pozrela na svoje telo, či sa jej náhodou nezmenilo oblečenie alebo či nemá jednu nohu dlhšiu ako druhú.

Všetko sa zdalo v poriadku. No čo jej tvár? Ohmatala si líca, nos, ale pripadali jej ako vždy. Keď si pred oči rýchlo natiahla prameň vlasov, mal známú červenkastú farbu.

Pre istotu si zasunula medailón pod tričko a pomaly sa otočila. Pozrela na svah so skalami, na ktorom sa prebudila a odkiaľ potom skĺzla smerom k rieke, a snažila sa spomenúť si, na akom mieste sa dostala do príbehu. Bolo to veďľa bodliaka? Alebo pri skale s machom? Všetko vyzeralo

podobne, ale zároveň inak. Bola z toho úplne zmätená. Dokelu! Vzdychna si. Keď nájde Geraldine, bude sa musieť dostať na svah a pokúsiť sa odtiaľ vrátiť do knižnice.

Bože, aká bola smädná! Predierala sa cez hustý porast. Neraz sa plazila cez húštinu. Finn by bol určite nadšený. Ach, Finn! Jej dvojča jej už teraz poriadne chýbalo. Nikdy nebola bez neho, po prvý raz sa niekde ocitla úplne sama. Mala z toho zvláštny pocit. Hrozný a... zároveň príjemný.

Kľakla si na breh rieky. Mohla sa len tak napiť? Zaváhala. Potom zvíťazil smäd. Nabrala vodu do dlaní a zhlboka sa napila. Voda bola svieža, chladná a lahodná. Vzápätí sa znova rozhliadla.

Až teraz si naplno uvedomila, čo sa stalo.

Bola v knihe!

V inom svete.

A zatiaľ sa cítila celkom dobre. S úžasom pozorovala vodu, ktorá melodicky zurčala okolo kameňov, veľké lesklé vážky, ktoré veselo lietali nad hladinou, aj bujnú vegetáciu s prevísajúcimi konármi. Do pľúc vdýchla čerstvý vzduch.

Vtom sa ozval jej žalúdok.

„Dobre,“ povedala a narovnala sa. „Musím nájsť Geraldine a niečo na jedenie. Potom sa vrátim. Poďme, poďme, malá Bojovníčka!“

Po prvé bolo čudné, že sa rozprávala sama so sebou. A po druhé... po druhé vôbec nemala chuť vrátiť sa do skutočného sveta tak rýchlo. Najradšej by preskúmala celý

príbeh od začiatku do konca a krížom-krážom by pocho-
dila tento iný svet.

Otočila sa chrptom k brehu a všimla si vyšliapanú ces-
tičku, ktorá sa vinula po úpäť svahu. V zemi boli hlboké
odtlačky kopýt.

Kam teraz? Vľavo, vpravo? Nikde nevidela domy ani
mesto. Dokonca nepočula ani nijaké zvuky. Dokelu. Kto-
rým smerom sa asi Geraldine vydala? Nevedela si predsta-
viť, že by dcéra ministerky ostala sedieť uplakaná na lúke.
Najmä keď sem prišla taká rozzúrená.

Finn by sa istotne vydal na cestu tak ako vždy. Najprv
konal, potom rozmýšľal. Väčšinou mal s tým chaotickým
prístupom šťastie. „No super,“ zamrmľala. Urobila teda prvé,
čo jej napadlo, presne tak, ako by to spravil Finn, a vybrala
sa doľava.

Čoskoro sa spotila. Mali tu leto, lebo aj v skutočnom
svete bolo leto? Nie. Mohla sa ocitnúť aj v knihe, kde práve
vládla krutá zima. V tomto teda mala šťastie.

Bolo možné, že Dajpozorka a Kráľovná ju už videli pro-
stredníctvom, ako to vraveli, anomálií v texte? Nonsense!
Ešte neurobila nič, čo by mohlo zmeniť dej. Alebo áno?
V každom prípade zatiaľ cestou nestretla ani nevyplašila
nijakého poníka.

Čo asi teraz robil Finn? Čakal pri knihe alebo už bol na
ceste domov? Čo povedal rodičom? Ako sa mu darilo, keď
bol úplne sám?

Práve to Nolu trápilo najviac. Jej dvojča, o tri minúty mladší brat, sa vždy tváril, akoby mal všetko pod kontrolou. Nola však veľmi dobre vedela, ako veľmi sa na ňu spoľieha. Keď neboli spolu, pripadali si neúplní.

Rozptýlil ju elegantný let orla.

Ako vznešene vyzeral! A aký bol krásny!

Nad kvitnúcou krajinou plnou divokých kríkov a pôvodných, nevyšľachtených stromov sa ako hodvábná prikrývka rozprestieralo teplo. Odvšadiaľ sa ozývalo cvrlikanie, švitenie a šušťanie. Zamyslená Nola s obdivom kráčala po vyšliapanej cestičke.

Za jednou zákrutou sa v diaľke vynorili strechy. Odnieiaľ stúpala dym. Zrýchlila krok. Dedina! Tam určite budú mať niečo na jedenie. A istotne tam nájde aj Geraldine. A celkom určite budú za necelú hodinu opäť doma! Keď sa priblížila, zistila, že väčšina domov je z dreva a vyzerá dosť spustnuto. Vyšliapaná cestička, po ktorej prišla, sa rozšírila. Ocitla sa teda na ceste, ktorá viedla cez dedinu, no nebola asfaltová. Bola z udupaného blata a plná brázd. Pravdepodobne ich mali na svedomí staré vozy ťahané koňmi. Dva z nich sa práve pomaly knísali medzi domami. Zbadala aj niekoľko ľudí v staromódnych šatách. Neboli však oblečení tak elegantne ako knižiaci. Muži nosili nevzhľadné nohavice a široké košeľe, ktoré vyzerali sivo. Ženy mali na sebe šaty a spodný lem ťahali po zemi. Hlavy im napriek horúčave pokrývali smiešne čepce. Niekoľko detí sa

hralo s palicami, všetky boli bosé. Nola zastala pri vstupe do dediny a obdivovala tú scenériu. Potom jej napadlo, že sa dopustila veľkej chyby.

Nespýtala sa, do akej knihy to vlastne pôjde. Netušila, v akom svete sa ocitla!

„Do redaktorky!“ vykrikla nadávku, ktorú sa naučila od knížiakov. Pozrela sa na seba – na svoje obľúbené zelené tričko, úzke džínsy a tenisky. V tejto dedine bude ako päť na oko. Nemohli ju knížiaci varovať?

Pozbierala odvahu a pokračovala. Mala splniť misiu: nájsť Geraldine! Vtedy si všimla skupinu ľudí, ktorí vychádzali z dediny a smerovali priamo k nej. Vpredu kráčal muž a na pleciach niesol zrejme ťažké vrece. Niekoľko krokov za ním išla žena, ktorá mala na boku batola a druhé dieťa viedla za ruku. Keď sa už muž takmer dostal k Nole, spýtala sa: „Prepáčte, nevideli ste náhodou dvanásťročnú dievča...“

Muž prešiel okolo nej bez toho, aby si ju všimol. Nola naňho zmätene hľadela. Potom sa obrátila na ženu. „Nevideli ste náhodou...“

„Nie, nedostaneš koláč,“ povedala žena chlapcovi, ktorý ju ťahal za ruku. Kráčala ďalej a vôbec sa na ňu nepozrela. Ani deti o ňu nezavadili pohľadom. Nola s otvorenými ústami hľadela za rodinou.

„Taká nezdvorilosť,“ zamrmľala ohromene. Pokračovala v ceste a dúfala, že nie všetci obyvatelia tejto dediny budú takí odmietaví.

Zrazu jej do nosa udrela lákavá vôňa, ktorá prebudila všetky jej zmysly. Zovrelo jej žalúdok. Poobzerala sa okolo seba a odhalila jej zdroj. Na okennom parapete stál lahodne vyzerajúci, chrumkavý a šťavnatý slivkový koláč, asi aby vychladol. Okno bolo otvorené a pravdepodobne viedlo do kuchyne domu. Nola stála pri nízkej bielej bránke, ktorá oddeľovala prednú záhradku od ulice, a s vytreštenými očami hľadela na koláč. Prehltla sliny, ktoré sa jej zbehli v ústach. Dá jej kuchárka aspoň kúsok? Ešte nikdy nepožiadala cudziu osobu o kus koláča. Nikto nebol na dohľad.

„Chod' ďalej,“ povedala si. Jej nohy sa však nepohli z miesta. Mohla by sa aspoň priblížiť a privoňať. Vtedy ju nohy ochotne poslúchli.

Otvorila bránku do záhrady a podišla k oknu. S každým krokom bola vôňa intenzívnejšia. Odrazu stála priamo pred ním. Taký lahodne vyzerajúci koláč ešte nevidela. Nahliadla do kuchyne. Nikto tam nebol. Nemohla by jednoducho...

Nie! Nebola zlodejka. No jej žalúdok akoby sa zbláznil. Škrkal, zvieral sa a trhal. Nemohla predsa... Položila si len jednu otázku: Čo by urobil Finn? Odpoveď bola jasná. Rozhodne vytiahla Rebelkin nôž a odkrojila si kúsok koláča. Jaj, bol ešte horúci. Napriek tomu sa doň schuti zahryzla. Och, ten bol dobrý. Z hrdla sa jej vydral blažený povzdych. Šťavnaté slivky, pevné cesto, sladkosť, ktorá chutila po mandliach a lúke.

Nola prehltla a odhryzla ďalší kúsok. Vtedy ju zmrazil prenikavý hlas.

„Je to vôbec možné?!“

Cez kuchyňu k oknu pribehla žena. Utierkou chytila plech s koláčom a stiahla ho dovnútra. Rozhorčene sa pozrela na dieru vo svojom umeleckom diele.

„Tí nezbedníci!“ rozčuľovala sa. Potom sa vyklonila z okna a nahnevane sa rozhliadala zľava doprava.

„Vy darebáci!“ kričala. „Ja vám dám kradnúť koláče čestnej gazdinej! Poviem to farárovi, ten vás vyťahá za uši!“

Nola s otvorenými ústami, ktoré boli stále plné koláča, hľadela na nadávajúcu ženu. Čepiec sa jej posunul a teraz ho mala nakrivo. Nola stála priamo pred ňou s obhryzeným kúskom koláča v ruke. Žena však smerovala svoju kanonádu nadávok na neviditeľných zlodejov.

Neviditeľných? Vtedy to Nola pochopila.

~ • ~

„Niečo som objavila!“ zvolala vzrušene Dajpozorka.

Kráľovná knížiakov k nej okamžite pribehla. „Čo? Čo sa stalo?“

„Pozri!“ Dajpozorka ukázala na miesto v otvorenej knihe. *„Teta Polly upiekla slivkový koláč a dala ho vychladnúť na parapet. Len na chvíľu odbehla, aby doniesla jablkový mušt, a teraz kúsok koláča chýba. To tam predtým nebolo.“*

„Hm,“ zamračila sa Kráľovná. „To sa podobá na Finna.“
„Nuž,“ odpovedala Dajpozorka, „to, žiaľ, nevieme.“
„Nie,“ prikývla ostro Kráľovná, „lebo si mu nemala do-
voliť vojsť do knihy.“

„Kráľovnička,“ vzdychla si Dajpozorka, „to sme už pre-
berali. Chcel pomôcť svojej sestre. Deti musia robiť vlastné
rozhodnutia a naberať skúsenosti.“

Kráľovná čosi zahundrala. Potom sa spýtala: „Ani teta
Polly to nevie, však?“

„Nie, nevidí ich.“

Knižiačky sa dívali na text, v ktorom teta Polly nadávala.

„Povedali sme im vôbec, že sú v knihách neviditeľní?“
spýtala sa nakoniec Kráľovná.

Dajpozorka pokrútila hlavou. „Ja nie. A ty?“

Aj Kráľovná pokrútila hlavou.

„Ach, to sme poknižili,“ zamrmlala Dajpozorka.

á topánka. Miru nakoniec vyviedla z miery Geraldinina ružová teniska, keď ju zbadala ležať na zemi na druhej strane brány.

Do tej chvíle sa podľa Thommyho držala dobre. Celou cestou cez záhradu, kým sa vzdalovali od knižnice a do chrbtov sa im zabodával Finnov pohľad, Mira neplakala, netriasla sa a nepýtala sa: „Čo teraz budeme robiť? Ako to vysvetlíme ich rodičom? Čo Cech? Čo znamená tá veštbá? Budeme sa môcť niekedy vrátiť? A...“ Všetky tieto otázky však Thommymu vírili v mysli ako vločky v snehovej guli, ktorou niekto poriadne potriasol. Ako sebavedomo Finnovi povedal: „Môžeš sa na nás spoľahnúť.“ Áno, jasné, to určite. Vnútri sa Thommy cítil ako obschnutá slaná tyčinka. Keby vtedy Mira utrúsila čo len slovo, zrútil by sa s plačom na zem, schúlil by sa do kľbka a pevne by zažmúril oči.

No vtom sa objavila ružová teniska.

Mira ju zdvihla, silno si ju pritisla k hrudi a dala sa do zúfaleho plaču. Lapala po dychu a sotva dokázala jasne hovoriť. Ledva zo seba dostala: „Tak veľmi sa bojím, Thommy, to predsa nemôžeme zvládnuť! Veď sme len deti! Nie sme... nie sme... hrdinovia ani nič také! Ani ja, ani

ty...“ Ďalej sa nedostala, oči mala obrovské a plné strachu. Thommy ju pevne držal, kým sa upokojila, a nakoniec začala znova normálne dýchať. Vtedy si všimol niečo zvláštne: aj spanikárené snehové vločky v jeho mozgu sa úplne upokojili.

„Ani ja nie som hrdina,“ zašepkal Mire do ucha. „A tiež mám strach. No na tom nezáleží. Prisahám. Človek môže mať strach a nemusí byť hrdina, aby niečo zvládol. Katastrofy riešime jednu po druhej. Dobre? Tak poď. Nájde-me Cech.“

Chytil ju za ruku a potom spoločne mlčky, s občasným zavzlykaním, hľadali cestu slizkým tunelom, tmavou nocou cez lúky, pomedzi močiare a trávnu, až konečne dorazili na okraj spiaceho mesta.

Zakrádali sa od tieňa k tieňu a vyhýbali sa bezpečnostným kamerám, keď vtom Mira nervózne zvolala: „Ten list, Thommy! Najprv musím zničiť list pre moju mamu!“

Prikývol. Jasně! Všetci štyria zanechali svojim rodičom listy, keď sa rozhodli navždy zmiznúť, aby mohli žiť v tajnej knižnici knížiakov. Kráľovná im za tento nápad poriadne vynadala. Thommy si nedokázal predstaviť, aké zdrvujúce to bude pre rodičov dvojčiat, keď sa dozvedia, že naraz prišli o obe deti. Alebo pre ministerku! Koľko légií policajtov asi zmobilizuje, aby našla svoju dcéru?

Katastrofy riešime jednu po druhej, pripomenul si v duchu, aby sa upokojil.

Ponáhľali sa k Mire domov. Thommy čakal vonku a pozoroval, ako sa jej drobný tieň vkráda do tmavého domu a zapína svetlo v kuchyni, aby zo stola vzala list. Uľavilo sa mu, keď videl, že mu z kuchynského okna ukazuje zdvihnutý palec, čím naznačovala, že je všetko v poriadku.

Vtom sa na poschodí rozsvietilo svetlo a Thommy začul tlmený, unavený hlas Mirinej matky: „Mira? Si to ty? Prečo nespíš?“

Thommy sa prikrčil. Napäto sledoval Mirine zúfale pokusy schovať ruksak, Geraldininu topánku a bundu do chladničky. No bolo mu jasné, že si nestihne vyzliecť špinavé oblečenie a prezliecť sa do pyžama, lebo už sa rozsvietilo aj na chodbe.

Mira dala Thommymu znamenie, aby zmizol.

Vzápätí počul iba: „Odkiaľže si prišla?“ Mirinu odpoveď už nezachytil. Ostávalo mu len dúfať, že sa odhodlá klať, hoci vedel, ako veľmi to nenávidí.

Spravil však dobre, že odišiel. Keď sa z diaľky otočil, zbadal jej matku, ktorá vyšla pred dom a svietila baterkou na záhradu. Čo jej asi Mira povedala?

Thommy bol spotený a viečka mu vibrovali od únavy a zároveň od nekonečnej bdelosti, keď vošiel do domu starých rodičov.

Mal by ich hneď zobudiť? Alebo by si to mal najprv premyslieť? No ani o tom nemusel uvažovať.

Starká Anna a starký Willem sedeli tesne vedľa seba na Thommyho posteli. Starký objímal okolo pliec svoju vyčerpanú manželku, ktorá si opierala hlavu o jeho plece. Na kolenách držala Thommyho rozlúčkový list. Vyzeralo to, že horko plače.

„Ahojte,“ ozval sa Thommy nesmelým hlasom.

„Thomas,“ povedal starký. Potom, keď si všimol výraz na jeho tvári, dodal: „Niečo sa pokazilo, však?“

Thommy prikývol, a keď pocítil pevné, teplé objatie starkej, ktorá si ho s obrovskou úľavou pritísila k hrudi, čosi v jeho vnútri akoby jemne prasklo. Bola to tá obschnutá slaná tyčinka. Hrozilo, že sa rozplače, ale potom by naozaj nedokázal to, čo sľúbil v knižnici. Čo by teraz urobil Finn? Alebo skôr čo by urobilo jeho druhé ja, ktoré vedelo hádzať kockami proroctvá a prešlo s Lyrrou cez ľadovú púšť? Jemne sa odtiahol od starkej, prehltol slzy, pozrel sa na starých rodičov a povedal: „Viem, kam zmizol Kníhmajster. Musíme zvolať Cech. Viete, ako to spraviť, však?“

Anna a Willem si vymenili pohľady. Potom starká odvetila: „Áno, vieme. Aspoň čiastočne.“

„Takže ste boli v tajnej knižnici,“ zamrmľal starký Willem. „A tam sa stalo niečo, čo sa nemalo stať, inak...“ hľadal slová a ukázal na list. „Inak by si tu teraz nebol.“

Thommy prikývol a starkí sa ani nepohli, kým im rýchlo a horúčkovo vyrozprával, aké katastrofy sa tej noci udiali.

Stále ho však prerušovali otázkami: „A tá bieliaca choro-
ba sa vôbec nedá vyliečiť?“

„Nie, vzniká zvnútra, v samotných príbehoch, aspoň to
predpokladajú.“

„Nepoznáte meno toho diabla, ktorý je za bieliacu cho-
robu zodpovedný?“

Pri tej otázke si Thommy zhlboka vzdychol. „Nie. Toto
tajomstvo si vzal Kníhmajster so sebou, keď zmizol v jed-
nej z mocných kníh. Asi tam chcel toho diabla nájsť sám.“

Jeho starí rodičia boli chvíľu ticho. Mali nad čím uvažo-
vať: nad mocnými knihami, ktoré pohlcovali čitateľov. Nad
Kníhmajstrom, ktorý zmizol v jednej z tých kníh a od-
vtedy sa nevrátil. A nad tajomným protivníkom, ktorého
nikto nepoznal. Žil v knihách? Vznikol v jednej z nich?
Alebo to bol niekto, koho mocná kniha náhodou zhltna
v dávnych, zabudnutých časoch?

Starká Anna sa spamätala prvá a požiadala Thommyho,
aby pokračoval v rozprávaní o tom, čo sa stalo v pivnici.
Rozpovedal im teda o Dajpozorke a drakovi, ktorého vy-
tiahla, tak ako iní knížiaci vyťahovali z kníh vedrá s vo-
dou, rezne či melóny.

Zase sa spustila lavína otázok: „Takže knížiaci naozaj
existujú? A ten drak bol z knihy? Naozaj ho odtiaľ vytiahla?
A dá sa jesť to, čo, ako si povedal, vytiahnu? Naozaj sa to
dá jesť? A ako to chutí?“ Samozrejme, zaznelo aj: „Zatiaľ sa
Nola, Geraldine a Finn nevrátili?“

Nakoniec im Thommy prezradil, že sa stal pánom orákula a naučil sa hádzať kockami proroctvám. Také, ktoré predtým ohlásili aj ich príchod – príchod ľudských detí. Starkí naňho hľadali s vytreštenými očami. Neverili mu? Neverili, že by to dokázal? Alebo neverili v čosi také, ako sú proroctvá či čary?

Vysvetľovanie Thommyho úplne vyčerpalo.

Hoci sa zdalo, že starí rodičia niečo tušia, lebo im Kníhmajster prezradil útržky informácií, nikdy nevideli knížiakov a nepoznali silu mocných kníh. A už vôbec nevedeli, kde sa nachádza tajná knižnica s bláznivým orákuľom, ktoré niekedy dáva nepochopiteľné odpovede.

„Vieš, pre istotu o tom nehovoril,“ vysvetlil starý Willem. „Čím menej z nás to vedelo, tým bola tajná knižnica chránenejšia. Každý z nás bol oboznámený iba so svojou úlohou a jedine Alexander poznal cestu k domu.“

„Zjavne nám zatajil veľmi dôležité, podstatné skutočnosti!“ poznamenala starká Anna prísne.

„Vieš, aký bol, Anna.“

„Aký?“ spýtal sa Thommy.

„Obetoval by svoj život, aby ochránil knihy,“ odpovedal starký. „Táto povinnosť bola preňho životným poslaním. Často to však preháňal a myslel si, že za všetko je zodpovedný len on. Veľa si nechával pre seba. Preto sme mu nemohli pomáhať viac.“

Vonku sa obloha pomaly sfarbovala domodra ako každé ráno. Prvé vtáky sa ako vždy pustili do svojich určite veľmi dôležitých rozhovorov. Thommy však mal odrazu pocit, že sa okolo neho rozprestiera úplne nový svet. Taký, ktorý dosiaľ neexistoval. Všetko, čo odteraz urobí, bude nové a naskytne sa mu tisíc príležitostí na bolestné zlyhania.

„Mám ti dnes napísať ospravedlnenku do školy?“ spýtala sa ho starká. „Aby si si mohol najprv oddýchnuť?“

„Nie. Nemôžem nechať Miru samu,“ odpovedal Thommy. „Keď sa roznesie správa o Finnovi, Nole a Geraldine, hneď sa na nás vrhnú.“ Zakryl si tvár rukami.

„Veď o tom vôbec nič neviete,“ poznamenal starký sucho.

„No kto nám to uverí?“

„Na tom nezáleží.“

„A na čom teda záleží?“

„Na čase,“ konštatoval Thommyho starký s úsmevom. „Stačí nám náskok, aby sme mohli znovu aktivovať Cech a dali knížiakom šancu pomôcť deťom dostať sa z knihy.“ Vstal. „Thommy, neskôr ťa vyzdvihnem zo školy. Chcem vám niečo ukázať. Tebe a Mire. Budete to potrebovať a už ste viac než pripravení všetko sa dozvedieť.“

~ • ~

V škole Thommy nepokojne hľadal Miru. Kam sa podela? Neodpovedala mu na esemesky.

Kým s nepříjemným pocitom pobehoval medzi kvetinnáčmi, kde zvyčajne sedávali, všimol si chlapca s červenou čiapkou stiahnutou na ušiach, ktorý ho placho pozoroval. Bol druhák, možno tretiak. Vyzeral, akoby patril k tým, ktorí si musia dávať pozor, aby ich ľudia ako Geraldine na školskom dvore nešikanovali alebo neponižovali pred triedou. Thommy to poznal, vždy sa našlo zopár detí, ktoré sa dostali na spodok rebríčka a buď ich nemilosrdne ignorovali, alebo šikanovali. Sám sa takmer stal triednym boxovacím vrecom, ale Nola s Finnom to nedovolili. Na moment zdvihol ruku smerom k chlapcovi, ktorý očervenel ako jeho smiešna čiapka a prekvapene sa na Thommyho usmial. No jeho myšlienky sa už vrátili k dvojčatám. Aké bolestivé bolo vedieť, že nie sú tu, ale ocitli sa niekde inde, vo svete kníh. Podarí sa im vôbec dostať sa naspäť, skôr ako bieliaca choroba napadne knihu, v ktorej sa nachádzajú, a...

„Čo sa s tebou deje? Vyzeráš ako zmoknuté kura,“ šepla Mira, ktorá sa pri ňom z ničoho nič zjavila. Vyzerala unavená a napätá. Navyše bola biela ako stena.

„Hádaj, ale radšej to nehovor nahlas,“ zamrmľal Thommy. Spoločne pozorovali Geraldinine kamarátky Cassie a Penny, ktoré na nich výnimočne nezízali, ale zúfalo si čosi šepkali. Pravdepodobne sa čudovali, že ministerkina dcéra zatiaľ neprišla. Ešte viac by sa čudovali, keby zistili, že ich vodkyňu pohltila kniha. Bez topánok.

„Čo si urobila s tou teniskou?“ spýtal sa Thommy.